

Betjente, med den højtærede Formands Samtykke tillade mig at oplæse nogle Linier af den Døm, som blev fældet af Højesteret den 25de Marts 1896 eller rettere af den til Grund for samme liggende Kriminalretsdøm, jfr. i det hele Ugeskrift for Retsvæsen 1896 Side 654 ff. Der refereres først Kriminal- og Politirettens Døm over H. P. Petersen, hvorledes han i temmelig vidt Omfang har modtaget Dusører af Husejere, som ønskede at faa Tilladelse til at holde Bordel; det er altsaa Bestikkelse; men da jeg her væsentlig taler om den Behandling, de offentlige Fruentimmer ere undergivne, hvilken Behandling den højtærede Minister altsaa ikke synes at tillægge saa stor Vægt som vi andre, skal jeg mere dvæle ved det, som fra mit Synspunkt er Hovedanken mod den paa-gældende Betjent. Der staar deri: „Endvidere har tiltalte, Petersen, en Gang for ca. 8 Aar siden formaaet et Fruentimmer, der havde faaet Advarsel om ikke at søge Erhverv ved Utugt, til at tilstaa ham Samleje uden Betaling, og tiltalte har erkendt, at han var paa det rene med, at det paa-gældende Fruentimmer kun indlod sig herpaa, fordi hun ønskede at holde sig gode Venner med ham, der ifølge sin Stilling bl. a. havde at kontrollere, at hun ikke overtraadte den hende givne Advarsel.“ Jeg tror, at Kommentarer her ere overflødige. Et mere nederdrægtigt Misbrug af sin Stilling end det her nævnte, kan man dog vanskelig tænke sig, og jeg synes ikke, at det allerede nu bør glemmes. Med Hensyn til den anden tiltalte, Borelli, da foreligger der endnu langt grovere Misbrug. Først refereres, hvorledes et offentligt Fruentimmer havde givet ham 10 Kr., for at han skulde skaffe hende Tilladelse til at lade sig undersøge af en privat Læge i Stedet for af de af Politiet ansatte visiterende Læger, noget, han i og for sig ikke kunde give Tilladelse til, men det var altsaa en Bestikkelse, som hun anvendte, og som han modtog. Fremdeles nævnes der forskellige andre Dusører paa 10 Kr., 5 Kr. o. s. v., som han har modtaget af offentlige Fruentimmer for at hjælpe dem til en eller anden Lettelse over for den bestaaende Ordning. Det er ikke det, jeg særlig lægger Vægt paa, skønt det embedsmæssig set maaske er lige saa galt som det andet, men det er Forseelser af samme Art som dem, H. P. Petersen har gjort sig skyldig i, jeg særlig vil fremhæve. Der fortælles da om et offentligt Fruentimmer, som af Politiet fik Tilladelse til at bo hjemme hos sin Moder

i Stedet for, at hun før havde boet i et Bordel — tror jeg, det var; hun blev ked af at bo hos sin Moder og flyttede saa igen ud paa egen Haand. Dette opdagede den omtalte Betjent Borelli og foreholdt hende, at hun ikke længere holdt sig det givne Paabud efterrettelig. Det erkendte hun, men fik samtidig Borelli til at undlade at gøre Anmeldelse herom. Saa staar der videre i den omtalte Døm: „I den nærmest derpaa følgende Tid bevægede tiltalte flere Gange Thora Hansen til at tillade ham Samleje uden Betaling og overtalte hende deshos til at laane ham 10 Kr., og tiltalte har erkendt, at han var paa det rene med, at Grunden til, at Thora Hansen tilstod ham Samleje og laante ham de 10 Kr., i alt Fald til Dels var den, at hun ansaa det for fordelagtigt at holde sig gode Venner med ham, da han jo havde det i sin Magt at anholde hende, fordi hun var flyttet uden at gøre Anmeldelse derom.“ Og saa anføres det videre med Hensyn til 4 andre offentlige Fruentimmer, hvorledes han har modtaget den samme Bestikkelse in natura af dem som af de andre to Kvinder, og ligeledes at dette kun er sket fra disse Kvinders Side, fordi de have anset det for heldigt at staa sig godt med ham. Han har altsaa øvet en kompulsiv Tvang over for dem i Kraft af den Stilling, Statsmagten har givet ham. Ved Siden deraf er der en hel Del Tilfælde, hvor han har anmodet dem om Laan, naturligvis saaledes, at de vel forstodé, at de ingen Sinde fik Pengene tilbage, hvad de heller ikke fik, men atter her have de ydet ham dem for at staa sig vel med ham i Kraft af den Stilling, Staten havde sat ham i. Dette har jeg fundet Anledning til at fremdrage til Oplysning af den „Humanitet“, som gør sig gældende over for de Kvinder, der ere undergivne det nu bestaaende System.

Jeg gjorde dernæst gældende som en Anke mod det bestaaende, at dette Kontrolsystem jo havde sat sig to Hovedformaal, det ene, at *indskrænke den hemmelige Prostitution*, drage saa mange som muligt ind under den offentlige og dermed ind under Kontrollen, og det andet at standse Udbredelsen af den veneriske Smitte. Med Hensyn til det første er det jo ikke blevet bestridt, at Systemet har i højeste Grad spillet Fallit. Det er saa langt fra, at det under det bestaaende System i de nu snart 25 Aar, det har virket, er lykkedes at indskrænke den hemmelige Prostitution, at det tværtimod er en Kendsgerning, at den er bleven mere udbredt. I alt Fald er